

- *Участь у охороні навколишнього середовища.*

Громадське формування приймає участь в рейдах по недопущенню незаконної ловлі риби, порушень правил користування водоймами, для підтримання заповідного режиму на території заповідників та національних парків, у прибиранні території.

- *Громадське формування спільно з місцевою владою приймає участь у недопущенні порушень правил благоустрою на територіях місцевих рад.*

- *Участь у охороні громадського порядку на звільнених територіях.*

Керівництво та члени громадського формування приймають участь у обговоренні та вирішенні проблематики забезпечення охорони правопорядку на звільнених територіях в зоні проведення АТО та ділянках, які є особливо небезпечні щодо агресії зі сторони вірогідного противника. Зокрема на 5-му форумі євромайднів у м. Березани Тернопільської області керівництвом формування було зачитано доповідь на тему “Забезпечення правопорядку на звільнених територіях в зоні АТО шляхом участі громадських формувань та у співпраці з цивільно-військовими адміністраціями”.

- Чисельність громадського формування станом на 30.03.15 – 78 чоловік, спільно з колективними членами 435.

ІВАНОВА АЛІНА ЄВГЕНІВНА

кандидат юридичних наук, асистент

кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

СЕКТОР БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ В УМОВАХ СУЧАСНОСТІ

Питання безпеки як ніколи актуальні для України. Тому подальший успішний розвиток Української держави неможливий без вирішення проблеми реформування сектору безпеки і оборони. Саме на сектор безпеки і оборони покладаються основні функції забезпечення національної безпеки – захисту державного суверенітету, територіальної цілісності, конституційного ладу, суспільних цінностей, прав і свобод громадян. На протязі багатьох років існування Української держави велася робота щодо реформування сектору безпеки і оборони (далі Сектор), було розроблено низку варіантів Концепції реформування, які відображали діаметрально протилежні погляди керівників різних державних органів, не містили єдиної перспективної моделі структури Сектору та концепції реформування правоохоронних органів України. На думку фахівців, не було кваліфіковано встановлено, що собою являє система сектору безпеки, які її складові, які механізми взаємодії всередині системи. Загальноприйнятого визначення поняття «сектору безпеки», яке вживалося у низці нормативно-правових документів, не існувало. Лише на початку 2015 року завдяки тривалим дискусіям в експертному середовищі був досягнутий консенсус з цього питання. На сьогодні нова редакція проекту Стратегії національної безпеки України (далі Стратегія) містить наступне поняття: «Сектор безпеки і оборони - це охоплена єдиним керівництвом сукупність органів державної влади, утворених відповідно до законів України військових формувань, правоохоронних та спеціальних органів і служб, діяльність яких відповідно до Конституції та законів України спрямована на захист національних інтересів від зовнішніх і внутрішніх загроз шляхом проведення спеціальних заходів, правового примусу або застосування зброї у межах наданих їм повноважень». Сектор безпеки і оборони має забезпечити: ефективне реагування на реальні та потенційні загрози національній безпеці України у сфері безпеки і оборони шляхом раціонального використання можливостей і ресурсів його суб'єктів при захисті національних інтересів. Однак, досить проблематично досягти високого рівня координації дій при наявності у складі Сектору великої кількості різнопідпорядкованих та різнорідних за діяльністю суб'єктів. Тому перший крок у реформування Сектору – це необхідність чіткого закріплення суб'єктів. За основні критерії відбору слід прийняти значимість та обсяги визначених їх завдань у системі забезпечення національної безпеки і оборони.

В сучасних умовах, що відбуваються в Україні, загострилась конкуренція за функції, повноваження та державні ресурси між силовими відомствами, виконання «неприродних», непритаманних головному призначенню для конкретного органу завдань, дублювання повноважень у забезпеченні національної безпеки. Тому на нашу думку доцільно було б законодавчо закріпити основні функції та завдання кожного суб'єкта Сектора, враховуючи специфіку цього органу, її реальні можливості протидіяти загрозі конкретним національним інтересам. З цих позицій має бути уточнено і перелік зовнішніх та внутрішніх загроз. Стосовно функцій, для виконання яких необхідне спільне об'єднання сил певних суб'єктів Сектору, потрібно законодавчо визначити головного їх виконавця та тих, що залучаються до цього. Формування Сектору на основі впровадження чіткого розподілу функцій та переліку конкретних загроз, яким повинен протидіяти конкретний суб'єкт дає можливість: по-перше, ефективно реагувати на реальні та потенційні загрози національній безпеці України у сфері безпеки і оборони; по-друге, раціонально використовувати можливості і ресурси при захисті національних інтересів.

На нашу думку доцільність єдиного керівництва Сектором, наявність якого передбачається новою редакцією проекту Стратегії виправдана тим, що відсутність керованості процесами розвитку суб'єктів, безсистемний та нераціональний розподіл ресурсів між ними, можливість виникнення суттєвих суперечностей провокує протистояння силових структур, що є реальною загрозою для суспільства та держави.

Ще одна актуальна проблема - це необхідність реформування кадрової політики сектору безпеки і оборони України. Особливої уваги потребує: необхідність формування інституту кадрового резерву вищих офіцерських кадрів; розробка концепцій підготовки керівників-професіоналів та освітньо-кваліфікаційні вимоги до них; запровадження якісного, неупередженого відбору професіоналів для виконання функціональних завдань у сфері національної безпеки; модернізація системи базового і професійного навчання з метою забезпечення необхідної професійної підготовки; вдосконалення засобів мотивації для особового складу. Зміцнення кадрового потенціалу у правоохоронній та безпековій сферах є одним із основних чинників забезпечення ефективної діяльності суб'єктів Сектору.

Таким чином, сектор безпеки і оборони України є життєвоважливим елементом забезпечення національної безпеки держави та її сталого розвитку, та сучасна реформа, яка направлена на вдосконалення Сектору, має відповідати національним інтересам держави та слугувати одним з інструментів демократизації суспільства.

ІГНАТЧЕНКО ІРИНА ГЕОРГІЇВНА

кандидат юридичних наук, кандидат мистецтвознавства,

доцент кафедри адміністративного права

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ПІДТРИМКИ НАЦІОНАЛЬНОГО КУЛЬТУРНОГО ПРОДУКТУ ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Національна безпека – це захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам, в тому числі й у сферах культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки [1].

На сучасному етапі основними реальними та потенційними загрозами національній безпеці України в зазначених сферах є прояви моральної та духовної деградації суспільства, прояви обмеження свободи слова та доступу громадян до інформації, до культурних цінностей,